

วัดพระธาตุคุดอยตุง อีกมิติหนึ่งของพระมหาชินธาตุเจ้าคุดอยตุง

พระมหาชินธาตุเจ้าคุดอยตุง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงรายเป็นปูชนียสถาน สำคัญแห่งหนึ่งของลานนาไทย เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในหมู่พุทธบริษัท มักจะมีชาวพุทธผู้แสวงบุญเดินทางไปนมัสการมิได้ขาด มีทั้งเป็นคณะและตั้งใจมาเอง จากทั่วทุกภาคของประเทศไทย ประวัติความเป็นมาของพระบรมธาตุคุดอยตุง ก็ได้ เคยมีผู้เขียนบันทึกไว้จากคำเล่าขานสืบต่อกันมาและเคยได้จัดพิมพ์เป็นเล่มมาแล้ว พุทธบริษัทผู้สนใจหลายท่านคงเคยอ่านผ่านสายตากันมาบ้าง

แต่ที่ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงได้จัดเรียบเรียงเสนอต่อบรรดาท่านทั้งหลายในเล่มนี้ เป็นอีกมิติหนึ่งที่บอกเรื่องราวความเป็นมาของพระมหาชินธาตุเจ้าคุดอยตุง ซึ่งทั้งผู้ให้ ข้อมูลคือ คุณไพศาล แสนไชย และข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงก็ไม่เคยได้ศึกษาค้นคว้า จากหนังสือหรือจารึกใด ๆ ทั้งสิ้นเพราะทั้งคุณไพศาลและข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงมิได้เป็น นักศึกษา นักค้นคว้าทางประวัติศาสตร์แต่อย่างใด

ข้อมูลทั้งหมดที่ข้าพเจ้านำมาเรียบเรียงนี้ คุณไพศาล แสนไชย ได้รับ คำบอกเล่ามาจากโลกวิญญานและได้นำมาถ่ายทอดสู่ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงอีกทอดหนึ่ง ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ สมควรที่จะเผยแพร่ให้แก่บรรดา สาธุชนทั้งหลายได้รับทราบไว้ เพราะที่มาของเรื่องนี้เป็นเรื่องเร้นลับมหัศจรรย์ อันไม่อาจจะเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ ในโลกมนุษย์ประกอบด้วยมีพยานบุคคลที่อ้างอิงถึง ซึ่งมีตัวตนอยู่ในปัจจุบัน แต่อยู่กระจัดกระจายไปหลายจังหวัด หลายอำเภอ

และในโอกาสที่ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง และคุณไพศาล แสนไชย ขอกราบ ขออภัยแต่ทุกท่านที่ปรากฏนามในเรื่องราวของพระมหาชินธาตุเจ้าคุดอยตุง โดยที่ เรียบเรียงและผู้ให้ข้อมูลมิได้แจ้งให้ท่านทราบ ทั้งนี้เป็นการจัดพิมพ์หนังสือ เล่มนี้ด้วยความเร่งด่วนบางท่านที่อยู่ห่างไกลจึงยังไม่ได้มีการติดต่อเพื่อขออนุญาต ถึงอย่างไรเรื่องราวทั้งหมดที่ท่านมีชื่อเกี่ยวข้องอยู่ก็ล้วนแต่เป็นเรื่องบุญ, กุศล การจัดพิมพ์หนังสือนี้ขึ้นก็ไม่หวังผลทางการค้าหากำไรแต่อย่างใด คณะผู้จัดพิมพ์

(กายทิพย์) และปฏิสนธการตกทายกันพอควรแล้ว จึงได้นำ คุณไพศาล (กายทิพย์) ออกท่องเที่ยวโลกวิญญานอย่างที่เคยปฏิบัติมาเป็นเวลาร่วม 13 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2524 ถึง พ.ศ. 2537) วิธีการไปก็ไม่ต้องเดินหรือใช้ยานพาหนะชนิดใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ไปด้วย สภาพไร้น้ำหนัก พุ่งไปหรือปลิวไปโดยไม่ทราบทิศทางหรือระยะทางแต่ที่รู้ว่ไกล หรือไกลก็โดยการคาดคะเนเอาคืนนี้คุณไพศาล เล่าว่าไปไกลมาก

จนถึงสถานที่แห่งหนึ่งท่านทั้งสองก็พาคุณไพศาลหยุดสถานที่แห่งนี้ ถ้าจะ เปรียบเทียบกับโลกมนุษย์ก็คงจะเป็นเมืองๆ หนึ่ง มีอาคารเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ มากมายจนสุดสายตาแต่อาคารเหล่านั้นวิจิตรสวยงามมีรูปร่างแบบวิหารจตุรมุข ฝาผนังประดับลวดลายด้วยอัญมณีส่องประกายวูบวาบ หลังคาลดหลั่นกันเป็นชั้น ๆ กระเบื้องหลังคามีสีสดใส ยอดหลังคาเป็นยอดแหลมประดับด้วยทองคำเหลือง อะระรัม ลักษณะเช่นนี้คงจะเป็นสิ่งที่ชาวโลกเราเรียกกันว่า “วิมาน วิมานนี้ทุก ๆ หลังเหมือนกันหมดเรียงรายอยู่สองข้างทางเดินที่ราบเรียบ มีประกายแสงเปล่งออก แต่จะรู้สึกนุ่มเมื่อเท้าสัมผัสพื้นหน้าวิมานแต่ละหลังมีต้นไม้ทิพย์อยู่หลังละ 1 ต้น มีลักษณะสวยงามทั้งลำต้นและใบ โดยเฉพาะใบมีสีเขียวมระยิบ และสะบัดโยก ไปตามจังหวะดนตรีทิพย์อย่างอ่อนช้อยสวยงามคล้ายการฟ้อนรำของช่างฟ้อน เสียงดนตรีนั้นเป็นดนตรีพื้นเมืองของล้านนา มี สะล้อ,

ซึ่ง, ขลุ่ย, ฉาบ และกลอง เพลงที่บรรเลงก็เป็นเพลงแห่งของทางภาคเหนือที่เคยฟังอยู่เสมอ แต่เสียงของดนตรีนั้นนุ่มนวล ไพเราะมากกว่าที่เคยได้ยินในโลกมนุษย์มาก เสียงดนตรีนี้ คงได้ยินเสียงแต่มองไม่เห็นคณะนักดนตรีที่บรรเลง

ครุบาคันธา และ พญาพิงคราชได้พาไพศาลเดินทางผ่านวิมานไปตามทางเดิน ท่ามกลางเสียงแห่งของดุริยางค์ทิพย์และการโยกไหวของต้นไม้ใบไม้ เสมือนหนึ่ง เป็นการพ้อนต้อนรับอาคันตุกะผู้มาเยือน หลายต่อหลายหลังจนกระทั่งถึงวิมาน หลังหนึ่งท่านทั้งสองก็ได้พาไพศาลหยุดที่หน้าวิมานหลังนี้ ได้มีบุคคลผู้หนึ่งนั่งคุกเข่า คล้ายกับที่กำลังรอต้อนรับท่านทั้งสองและไพศาลอยู่ บุคคลผู้นี้แต่งกายด้วย พัสตราภรณ์ที่ระยิบระยับสวยงาม

พญาพิงคราชได้หันมาบอกกับไพศาลว่า “ที่แห่งนี้เป็นลำดับที่ 1062 ของแถวนี้และในชั้นนี้” แล้วพูดกับผู้ที่นั่งคุกเข่ารออยู่ว่า

“สุเจ้ากำลังถำพปะหม้ออยู่ก่า” พร้อมทั้งกับหัวเราะเบาๆ ครุบาคันธาได้ถามขึ้นว่า “สมิเรื่องสำคัญจะบอกเล่าคือคนของข้าฟังใช่ก่า” “ใช่แล้วเจ้า” บุคคลผู้นั้นตอบรับ “เป็นเรื่องอะหยัง” ครุบาถาม “ไหว้สาครุบาเจ้า เป็นเรื่องของพระมหาชินธาตุเจ้าดอยตุง เจ้า” ครุบาและพญาพิงคราชได้พูดขึ้นพร้อมกันว่า “เออ! ดีแล้ว”

หลังจากนั้นท่านผู้รอรับก็ได้นิมนต์ครุบาฯ และเชิญพญาพิงคราชพร้อมทั้ง ไพศาลเข้าไปในวิมาน ภายในวิมานมีแสงสว่างนวลตาประดับด้วยเพชรพลอย หลากสีเป็นลวดลายวิจิตร มีแท่นประทับสลักลวดลายที่เป็นสีทองฝังด้วยเพชรพลอย ท่านผู้เป็นเจ้าของได้เชื้อเชิญและนิมนต์ให้ครุบาฯ และพญาพิงคราชขึ้นนั่งบนแท่น และไพศาลก็นั่งลงกับพื้นใกล้ๆ กับแท่นนั้นเมื่อทั้งหมดได้นั่งลงเรียบร้อยแล้วครุบาฯ ก็ได้พูดกับเจ้าของวิมานว่า

“เออะ เจ้ามีอะหยังจะอุ้จะเล่าชื่อคนของข้าฟังก็ก่าไป ข้ากับพญาฯ ก็จะได้ฟังตวยเออ...แล้วสุเจ้าเป็นไผ่? ชื่ออะหยัง? สถานที่นี่คืออะหยัง ชื่อสุเจ้าเล่าบอก ชื่อคนของข้าตวยน้อ”

เจ้าของวิมานได้ลุกขึ้นนั่งคุกเข่า พร้อมกับพนมมือขึ้นไปทางครุบาฯ กล่าวขึ้นว่า “ไหว้สาครุบาเจ้า ท่านพญาพิงคราช ข้าเจ้าจะขอเล่าเรื่องราวของ ตัวข้าเจ้าชื่อท่านฟังก่อนตัวข้าเจ้านี้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ได้ชื่อว่า “หนานจันทะ วิลาศ” ได้เสียดิจจากโลกมนุษย์เมื่อเดือน 4 ออก 12 ค่ำปี พ.ศ. 2284 ที่เมืองเชียงแสน เดียวนี้ โดยเสียดิจด้วยเป็นโรคทำ อหิวาตกโรค) เมื่อเสียดิจจากโลกมนุษย์แล้ว

ข้าเจ้าก็ได้ไปตกอยู่ในห้วงอบายภูมิที่ร้อนได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัสอยู่ระยะหนึ่ง เป็นเวลานานพอสมควร ทั้งนี้ก็เพราะวิบากกรรมอันเป็นอกุศลกรรมที่ข้าเจ้าได้ทำไว้ เมื่อยังมีชีวิตพญามอยู่ในเมืองมนุษย์ จะขอบอกกล่าวไปยังมนุษย์ทั้งหลายเพื่อชื่อ เป็นเครื่องเตือนใจว่าบาป, บุญนั้นเป็นของมีจริงอย่าได้ประมาท คือเมื่อสมัยที่ข้าเจ้า เป็นคนพญามอยู่นั้น ได้มีอาชีพเป็นนายพรานได้เที่ยวไล่ล่าฆ่าสัตว์มานักหนา จนจำไม่ได้แค่นั้นยังได้มีใจโลภในทรัพย์สินเงินค่าจันไม่เกรงกลัวต่อบาป เมื่อไปพบ พระพุทธรูปที่ห่อหุ้มด้วยทองคำ ตัวข้าก็ได้ใช้ไฟเผาหลอหลอมเอาทองคำไป เพื่อขายเอาเงินมาบำเรอชีวิต ด้วยกุศลกรรม ดังนี้จึงส่งให้ข้าไปตกอยู่ในอบายภูมิที่ร้อน ได้รับความทุกข์ทรมานทั้งกายและใจ พอใช้กรรมใช้เวรหมดสิ้นแล้วก็ได้มาอยู่ยังที่นี่ ที่ที่คนในโลกมนุษย์เรียกกันว่า “สวรรค์” ทั้งนี้ก็เพราะบุญกุศลของข้าเจ้าเอง ที่ได้เคย สร้างสมไว้เช่นกัน เป็นต้นว่า

รักษาศีล และทำทานแล้วทางปิดกวาดวัดวาอารามและ ได้ออกแรงปันอิฐเพื่อบูรณะซ่อมแซมพระมหาชินธาตุเจ้าดอยตุง จำนวน 56 ก้อน ซึ่งจะได้เล่ารายละเอียดต่อไป”

หนานจันทะวิลาสได้หยุดสักครู่หนึ่ง จึงพูดต่อว่า “ไหว้สาครูบาเจ้าท่าน พญาพิงคราช และไพศาลล้ามเมืองมนุษย์” ไพศาล ธิบายมือขึ้นไหว้ตอบ หนานจันทะวิลาสจึงเล่าต่อ “ตัวข้าเจ้ารู้สึกมีความปิติยินดีเป็นที่ยิ่งที่ครูบาเจ้า และ ท่านพญาได้พาไพศาล ล้ามเมืองมนุษย์มา ณ ที่นี้เพื่อให้โอกาสข้าเจ้าได้เล่าแก้เหงา ความเป็นมาของพระมหาชินธาตุเจ้าดอยตุงให้ฟังเพื่อจะได้ไปบอกกล่าวแก่มนุษย์ ให้ได้รู้เมื่อถึงโอกาสอันควร เรื่องของพระมหาชินธาตุเจ้าดอยตุงนี้ยังไม่เปิดเผย ในโลกมนุษย์ เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในโลกก็ไม่เคยได้ยินได้ฟัง แต่เมื่อมาอยู่ ที่เทวโลกนี้แล้วจึงรู้เรื่องนี้ดีอีกประการหนึ่งข้าเจ้าก็จะได้จุดไปบังเกิดในโลกมนุษย์ แล้ว นับจากนี้ไปอีก 5 พรรษาของโลกมนุษย์ (พ.ศ. 2533) ถ้าข้าเจ้าไม่เล่าชื่อ ฟังเสียเดี๋ยวนี้ต่อไปก็จะหาผู้รู้เรื่องนี้มาเล่าให้ฟังไม่มีอีก เพราะผู้ที่รู้เรื่องนี้ดี บัดนี้ได้ไปเกิดในโลกมนุษย์หมดแล้ว ยังคงเหลือแต่ข้าเจ้าเท่านั้น”

“เออละ มีอะหยังจะเล่าไปได้ละเน้อ” ครูบาคันธาเร่งรัด “เล่าได้แล้วเน้อ” พญาพิงคราชพูดเสริมขึ้น

หนานจันทะวิลาสได้หันหน้ามาหาไพศาล พูดเตือนขึ้นว่า “ฟังให้ดีเน้อ ล้ามเมืองมนุษย์” จากนั้นหนานจันทะวิลาส ก็ได้เริ่มเล่าเรื่องความเป็นมาของพระธาตุ ดอยตุง ดังนี้

อดีตกาลก่อนโน้น เวลานั้นบถอยหลังไปได้สองพันห้าร้อยกว่าปี เมื่อ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าโคตมะยังทรงพระชนม์อยู่และหลังจากได้ทรงโปรดเวไนยสัตว์ มาแล้วเป็นเวลาพอสมควร พระองค์ทรงมีความเมตตาเหล่าเวไนยสัตว์อยู่ในชมพูทวีป สยามประเทศ พระพุทธองค์จึงได้ทรงอธิษฐานจิตไว้ว่า หากพระองค์เสด็จเข้าสู่พระนิพพานแล้ว ขอให้พระบรมสารีริกธาตุของพระองค์ส่วนใดส่วนหนึ่งไป

ประดิษฐานอยู่ในสยามประเทศและอยู่ในที่สูง เพื่อบรรดาเหล่ามนุษย์และเทวดาทั้งหลายจะได้กราบไหว้บูชาเป็นเครื่องเหนี่ยวมนต์จิตเหล่ามนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ให้เข้าสู่พระธรรมอันประเสริฐ ซึ่งเป็นหนทางเข้าสู่ความหลุดพ้นจากวัฏสงสาร เป็นที่สุด พระพุทธดำรินี้มีขึ้นก่อนที่พระพุทธองค์จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน 7 พรรษา

หลังจากพระพุทธเจ้าได้เสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว 98 ปี หรือ พ.ศ.98 พระบรมสารีริกธาตุเบื่องกระหม่อม (วรโมลี) ของพระพุทธเจ้าได้เสด็จมาที่คุ่มหลวง เมืองโยนกเชียงแสน อันมี “**พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช**” เป็นเจ้าเมือง มีพระมเหสี ทรงนามว่า “**จันสุตาเทวี**” โดยได้เสด็จมาประทับอยู่บนที่นั่งเบื้องหัวนอนของ พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช ครั้นถึงเพลากลางคืนพระบรมธาตุเจ้าก็ได้เปล่งรัศมี เป็นประกายเรืองรองสว่างไสวไปทั่วคุ่มหลวง ยังความตื่นตระหนกให้แก่

พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช และพระมเหสีตลอดจนข้าคนที่อยู่ในบริเวณคุ่มหลวง เป็นอย่างมาก เมื่อสืบเสาะหาต้นตอก็พบว่าต้นกำเนิดแสงอันสว่างเรืองรองนั้น มาจาก ที่งบนหัวนอนของพระองค์เอง จะว่าเป็นแสงจากฟิงห้อยที่ออกหากินตอนกลางคืน ก็ไม่ใช่ เพราะสว่างไสวเกินกว่าแสงของฟิงห้อย จึงตรัสให้ข้าคนขึ้นไปตรวจดู ก็พบว่าป็นวัตถุสิ่งหนึ่งสัณฐานกลมเรียบเปล่งรัศมีอยู่ ด้วยบุญบารมีที่จะได้คำจุน พระศาสนาให้ยืนยงสืบต่อไป จึงทำให้เกิดรู้ว่าเป็นพระบรมธาตุของพระผู้มี พระภาคเจ้า พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชบังเกิดความปิติเป็นล้นพ้นและได้ปรึกษาหารือกับพระมเหสีว่าสมควรจะนำพระบรมสารีริกธาตุนี้ ไปประดิษฐานไว้ ณ ที่ใดจึงจะเหมาะสมสมควร

พระเจ้าอะซุตตาพุทธาราชและพระมเหสีได้ตกลงกันว่าเราสมควรจะตั้ง สัจจะอธิฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทวดา, อินทร์, พรหม ขอให้ช่วยชี้นำสถานที่อันสมควร ที่จะประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุนี้ต่อไป เมื่อเป็นที่ตกลงกันแล้ว ทั้ง 2 พระองค์ ก็จัดหา น้ำสุคนธาอันหอมระรื่นประกอบด้วยขมิ้นส้มป่อย, ดอกไม้, ฐูป เทียน บูชา สิ่งศักดิ์สิทธิ์เทวดา, อินทร์, พรหมและหยาดน้ำอธิฐานลงภายในบริเวณคุ่มหลวงนั้น ด้วยแรงอธิฐานนี้จึงเป็นที่รับรู้ไปทั้ง 3 โลก ต่อมาอีก 7 วัน หลังจากทั้ง 2 พระองค์ ได้ตั้งสัจจอธิฐาน ค็นวันที่ 7 นั้น พระผู้เป็นใหญ่ในเทวโลกเวลานั้นมีชื่อว่า “อมรปัญโญ” ก็เสด็จมาเข้าสู่ณิมิตของพระเจ้าอะซุตตาพุทธาราชและตรัสสั่งว่า

“ให้นำพระบรมธาตุนี้ไปประดิษฐานไว้ที่ยอดดอย “ตายะสะปะจิมะคีรี” เพื่อให้ มนุษย์และเทวดาทั้งหลายได้สักการบูชาโดยทั่วกัน”

ครั้นพระเจ้าอะซุตตาพุทธาราชตื่นจากบรรทมในคืนนั้น พระองค์ทรงนั่ง รำลึกถึงนิมิตที่เพิ่งผ่านไป และทรงจดจำถ้อยคำที่ผู้ใหญ่ในเทวโลกตรัสสั่งไว้ อย่างแม่นยำ ก็ยังเกิดความแน่ใจว่าต้องเป็นความประสงค์ของเทวโลกอย่างแน่นอน พอเวลารุ่งสว่างแล้วพระองค์จึงทรงเรียกบรรดาเสนาอำมาตย์ พราหมณ์ บุโรหิตทั้งหลายเข้ามาเฝ้าแล้วทรงเล่าสุบินนิมิตที่เกิดขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมาให้ฟัง และขอความเห็นจากเสนาอำมาตย์ พราหมณ์ บุโรหิตว่าจะเป็นการใด ที่ประชุมทั้งหมด ลงความเห็นเห็นว่าสมควรที่พระองค์จะนำพระบรมสารีริกธาตุไปประดิษฐานไว้ ณ ยอดดอยตายะสะปะจิมะคีรี ตามที่ทรงได้รับสั่งจากผู้เป็นใหญ่ในเทวโลก

วันที่ที่ประชุมเสนาอำมาตย์ พราหมณ์ บุโรหิต อันมีพระเจ้าอะซุตตา พุทธาราชเป็นประธานนั้น เป็นวันเดือน 5 ดับหรือแรม 15 ค่ำ เมื่อตกลงเห็นควร จะนำพระบรมธาตุไปประดิษฐานบนยอดดอยตายะสะปะจิมะคีรีแล้ว พระเจ้าอะซุตตา พุทธาราชก็ตรัสสั่งให้พราหมณ์ บุโรหิตคิดหาฤกษ์ยาม ที่จะอัญเชิญพระบรมธาตุออกจากพระนครพราหมณ์บุโรหิตคิดคำนวณแล้วเห็นควรอัญเชิญพระบรมธาตุ เจ้าออกจากพระนครโยนก เชียงแสนในวันเดือน 6 ออก 9 ค่ำ พระเจ้าอะซุตตา พุทธาราชจึงสั่งให้เสนาอำมาตย์ทั้งหลาย ตระเตรียมการอันมีโกเงิน โถทองคำ บุหุ่มด้วยผ้ากำพลอย่างประณีตสำหรับบรรจุพระบรมธาตุ ให้ช่างฝีมือดีจัดสร้าง ปราสาทประดับด้วยช่อธงไชย ดอกไม้เงิน ดอกไม้คำมีน้ำหนักดอกหนึ่งเท่าน้ำหนัก ของมะพร้าวหนึ่งลูกให้จัดทำอย่างละหนึ่งดอก เพื่อเป็นเครื่องสักการบูชา พระบรมธาตุ นอกนั้นพระเจ้าอะซุตตาพุทธาราชก็ได้สั่งให้จัดเตรียมไพร่พล สำหรับแบกหามและแผ้วถางหนทาง 46 คน นางสนมที่มีจิตศรัทธาจะร่วมเดินทาง เพื่อทำหน้าที่แม่ครัว อีก 10 คน รวมเป็น 56 คน เท่ากับบุญคุณทั้งหมด 56 ห้อง ผู้ที่ร่วมเดินทางทั้งหมดมีรายชื่อดังต่อไปนี้

รายชื่อเสนาอำมาตย์

ลำดับที่	ชื่อ	อายุ
1	เสนาดัง	68
2	เสนาสม	55

ลำดับที่	ชื่อ	อายุ
16	เสนาสিংห์	34
17	เสนาฮ้าม	65

3	เสนาก่อง	53
4	เสนาพัน	58
5	เสนาเป้งราย	32
6	เสนาแสงสุข	37
7	เสนาจุ่ม	44
8	เสนาถุน	41
9	เสนาอ่อน	33
10	เสนาตัน	35
11	เสนาโท	32
12	เสนาชุม	62
13	เสนาจิ้น	54
14	เสนาแก้วมา	50
15	เสนามูล	49

18	เสนาบั่น	61
19	เสนามี	64
20	เสนาตุ่น	56
21	เสนาเสม	52
22	เสนาหน้อย	51
23	เสนาคำหล้า	59
24	เสนาอ่อน	33
25	เสนาใจมา	46
26	เสนาคำดี	45
27	เสนาคำป็น	49
28	เสนาจู	52
29	เสนาอิงพา	47
30	เสนาสิงห์คำ	36

รายชื่อเสนาอำมาตย์ (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ	อายุ		ลำดับที่	ชื่อ	อายุ
31	เสนาเต็ง	26		39	เสนามุญทา	63
32	เสนามุญยัง	37		40	เสนามหาวัน	23
33	เสนาสิงชะ	20		41	เสนานุวัง	28
34	เสนาคำโต	27		42	เสนายืน	29
35	เสนาแยง	25		43	เสนานินทา	27
36	เสนาวงคำ	56		44	เสนาเงา	29

37	เสนาไหล	58		45	เสนาแสน	21
38	เสนาคำจันทร์	58		46	เสนาหลาน	33

รายชื่อนางสนม

ลำดับที่	ชื่อ	อายุ		ลำดับที่	ชื่อ	อายุ
1	นางสนมพัด	34		6	นางสนมเงิน	47
2	นางสนมคำ	38		7	นางสนมเกียกคำ	41
3	นางสนมนวล	35		8	นางสนมคำดา	38
4	นางสนมจา	38		9	นางสนมแสงเอ๋ย	44
5	นางสนมตำ	33		10	นางสนมสุนา	46

พอถึงวันเดือน 6 ออก 9 ค่ำ อันเป็นวันดิถีฤกษ์ดี ขบวนแห่ปราสาท ที่ประดิษฐานพระบรมธาตุเจ้า ซึ่งมีพระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราชพร้อมด้วยบริวาร ดังกล่าวแล้ว 56 คน ก็ได้เคลื่อนขบวนออกจากนครโยนกเชียงแสนมุ่งหน้าไปยัง ตายะสะปัจฉิมะคีรี ส่วนกิจการบ้านเมืองในโยนกนครพระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช ก็ได้มอบหมายให้พระนางจันทาสูตาเทวี พระมเหสีเป็นผู้ดูแลแทนพระองค์ พระมเหสี จันทาสูตาเทวีรับคำและขออนุโมทนาในกุศลผลบุญที่พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช จะพึงได้รับจากบุญกิริยาที่บำเพ็ญในครั้งนี้ด้วยการเดินทางครั้งนั้นเป็นการเดินทางด้วยเท้า ไม่ใช่สัตว์พาหนะหรือล้อเกวียนใด ๆ ทั้งสิ้น เส้นทางจากนคร โยนกเชียงแสน ไปตายะสะปัจฉิมะคีรีในครั้งก่อนนั้น เต็มไปด้วยป่าทึบเป็นดงดิบตันไม้ใหญ่น้อย เถาวัลย์และพงหนามขึ้นแน่นหนา ในป่าทึบนี้ก็เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์สี่เท้า สองเท้า ใหญ่น้อยเช่น ช้าง เสือ หมี แรกก กิ้งก่า ฯลฯ ตลอดจนภูใหญ่น้อยเล็ก ทั้งมีพิษและไม่มีพิษ แต่ทุกคนก็ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก ได้ตั้งจิตอธิษฐานขอเดชะบารมีของ พระบรมธาตุเจ้าให้ช่วยปกป้องคุ้มครองฝ่าฟันไปให้สำเร็จสมความปรารถนา

“ความลำบากที่ขัดขวางการเดินทางมีอยู่ 2 อย่างเนื้อ ข้าจะเล่าที่อพงชื่อไพศาล จำไว้ชื่อดี” นานจันทวิลาส กล่าวเตือนมาที่ไพศาล

อย่างหนึ่งเป็นเรื่องทางเดิน ในสมัยนั้นไม่มีถนน คณะศรัทธาทั้งหลายอันมี พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช เป็นประธานต้องใช้มีดพร้ากระทำขวานตัดฟัน ต้นไม้ใหญ่น้อยและแผ้วถางพุ่มหนามให้เป็นแนว เพื่อให้การอัญเชิญพระบรมธาตุเดินลัดเลาะไปได้โดยสะดวกการตัดฟันแผ้วถางทางนี้มีเสนาหลายคนได้รับอุบัติเหตุ

บาดเจ็บเพราะคมมีดคมขวานของตัวเองเช่นเสนามูลเสนาอุ่น เสนาโทและเสนাপัน แต่ก็ไม่ใช่สำนัก
บาดแผลก็หายได้ในไม่ช้าเพราะบุญบารมีจิตอันเป็นกุศลต่อองค์ พระบรมธาตุเจ้า

อย่างที่สองในป่าทึบอันเป็นเส้นทางไปสู่ยอดดอยต่ายะสะปะจิมะคีรีนี้อุดมไปด้วยสิ่งสาธาสัตว์นานา
ชนิด สัตว์ที่มีนิสัยดุร้าย เมื่อเห็นมนุษย์บุกรุกเข้าไปถึง ที่อยู่อาศัยของมัน มันก็ออกมาขัดขวางทำร้ายตามวิสัย
สัตว์ ในครั้งนั้นได้เกิดศึกก้อม (ย่อย ๆ) ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เดรัจฉาน สัตว์บางตัวก็ถูกคนฆ่าเช่น เสนาอุณ ได้
ฆ่า เสียตาย 2 ตัว หมี่ตาย 1 ตัว เสนาสมได้ฆ่าแรคตตาย 1 ตัว แต่บางคนก็ถูกสัตว์ร้ายขบกัด จนสิ้นชีวิตเช่นกัน
คือ เสนาคำดีถูกเสือกัดตาย เสนาจิ้นถูกวัวป่าขวิดตาย เสนาเงา ถูกงูจงอางฉกตาย นางสนมคำเดินไปตกลงใน
บ่วงงูเหลือมถูกงูเหลือมรัดตาย นางสนมสุนาถูกหมี่ตบหน้าตาย แต่ละคนที่ตายเพราะถูกสัตว์ทำร้าย เป็น
เพราะ กรรมเก่าในอดีตชาติเคยได้ฆ่ากันมาและกรรมอันนั้นติดตามมาทันในชาตินี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามทุกคน
ก่อนจะสิ้นใจก็ได้มีสติ ระลึกถึงบุญกุศลที่ตนได้กระทำความ ดีตั้งแต่ต้นจนถึงบุญกุศลที่ได้เสียสละแรงกายมา
อัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าขึ้น ประดิษฐานบนยอดดอยต่ายะสะปะจิมะคีรีเป็นที่สุด ได้อธิษฐานจิตขอให้บุญกุศล
ทั้งหลายเหล่านั้นจงติดตามไปทุกภพทุกชาติ เกิดมาชาติใดก็ขอให้เกิดเป็นมนุษย์ให้ได้ มาบำเพ็ญทานรักษาศีลใน
พระพุทธศาสนาจนตราบทั่วเข้าสู่พระนิพพาน

ขบวนอัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าได้พ้นฝ่าอุปสรรคคืบคลาน ไปอย่างยากลำบาก แต่ก็ไม่มีใครยอม ย่อ
ท้อ คณะบุคคลที่เหลือนำออกสู่สาเหพาหะเพียรอัญเชิญพระบรมธาตุ เดินทางต่อไป จนบรรลุถึงยอดดอยต่ายะ
สะปะจิมะคีรีเมื่อเดือน 9 ออก 15 ค่ำ ครั้งขบวนอัญเชิญไปถึงยอดดอยก็ได้มีปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์เกิดขึ้น
คือ พระบรม สารริกธาตุได้แสดงปาฏิหาริย์ฉายรังสีเป็นรัศมีรุ่งเรือง 6 สี ให้ปรากฏแก่พระเจ้า อะชุตตาพุทธาธิ
ราชและคณะที่รอดชีวิตมาได้พบเห็น ยังความปลื้มปิติและเพิ่มศรัทธา อันมั่นคงแก่ทุกผู้ทุกคนเป็นอย่างมาก
พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช จึงได้อัญเชิญ โภบรรจุพระบรมธาตุเจ้าลงจากปราสาท วางลง ณ ที่อันควรแล้ว
คุกเข่ากราบ อย่างนอบน้อมและตั้งจิตอธิษฐานว่า “บนยอดดอยต่ายะสะปะจิมะคีรีแห่งนี้แล้ว

ที่ใดเป็นที่เหมาะสมควรแก่การประดิษฐานพระบรมธาตุเจ้าไว้เพื่อเป็นที่สักการบูชาของเทวดาและ
มนุษย์ต่อไปภายภาคหน้าแล้ว ก็ขออัญเชิญพระบรมธาตุเจ้า ได้เสด็จ ไปอยู่ ณ ที่นั่นเถิด” ทันใดนั้นพระบรม
ธาตุเจ้าก็เสด็จออกจากโถเงินและโถคำ พร้อมด้วยรัศมี 6 ประการ เสด็จทักษิณาวัดไปโดยรอบยอดดอย 3
รอบแล้วพุ่มจมลง ณ ที่แห่งหนึ่งบนยอดดอยนั้น พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราชและคณะได้เห็นดังนั้น ก็บังเกิด
ความปิติโสมนัสมากจนบางคนน้ำตาไหล เช่น พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช เสนาดังนางสนมมวล

เมื่อทุกคนหายจากการตกตะลึงในปาฏิหาริย์ของพระบรมธาตุเจ้าและตั้งสติ ได้แล้ว พระเจ้าอะชุตตาพุ
ทธาธิราชก็ได้นำคณะติดตามไปดูที่ที่พระบรมธาตุเจ้าได้พุ่ม จมลงไป ปรากฏว่าเป็นหลุมกว้างลึกพอสมควรพระ
เจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช และเหล่า เสนาอำมาตย์จึงได้ประพรมน้ำสุคนธาอันหอมระรื่น โปรยปรายดอกไม้
หลายหลาก ลงไปในหลุมนั้น เพื่อเป็นเครื่องสักการบูชา พร้อมด้วยแก้วแหวนเงิน คำ ที่นำขึ้น ไปด้วยหาบ
หนึ่งก็นำลงบรรจุไว้ในหลุมนั้นเพื่อเป็นพุทธบูชาเสด็จแล้วก็จัดให้มี การสมโภชน์เป็นเวลา 7 วัน 7 คืน โดย
พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราชและคณะ ได้นุ่งขาวประพาดิพรหมจรรย์ถือศีล 8 โดยเคร่งครัด

หนานจันทะวิลาสได้หยุดเล่าสักครูหนึ่งแล้วจึงเล่าต่อว่า

“ในสมัยนั้นท้องที่แถวนี้ก็มีคนอยู่บ้างเป็นชาวป่าชาวดอยมีอยู่ด้วยกัน 5 หลังคาเรือน ผู้ที่เป็นหัวหน้าชื่อว่า “ละวะจักทั้ง”

หนานจันทะวิลาสหัวเราะแล้วพูดต่อ “ที่ชื่อจักทั้งนี้ก็เป็นเพราะเป็นคนขี้ทั้ง (บ้าจี้) พระเจ้าอะซุตตาพุทธาธิราชจึงได้มอบหมายให้ละวะจักทั้งเป็นผู้ดูแลรักษา พระบรมธาตุเจ้า อย่าให้คนหรือสัตว์สิ่งมาขุดคุ้ยทำลายเป็นอันขาด ละวะจักทั้งก็ยินดี น้อมรับบัญชาอาสาจะปฏิบัติให้เป็นไปตามพระประสงค์เพื่อหลังผลบุญทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า

ก่อนจะเดินทางกลับพระเจ้าอะซุตตาพุทธาธิราชที่ได้มีบัญชาให้เหล่าเสนา อำมาตย์ทั้งหลายที่ติดตามไปนำเอาหินมาก่อขึ้นสูงประมาณ 4 ศอกก่อเป็นรูปเจดีย์ ครอบปิดหลุมที่พระบรมธาตุเจ้าเสด็จลงไว้เพื่อเป็นที่จำหมาย แล้วได้ปักหลักเขตแดน โดยรอบเจดีย์อุทิศถวายบริเวณภายในเขตแดนนั้นให้เป็นของพระบรมธาตุเจ้า ก็คือ เขตแดนที่เห็นอยู่ในโลกมนุษย์ทุกวันนี้แหละ เมื่อการสร้างพระเจดีย์และปักเขตแดนเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระเจ้าอะซุตตาพุทธาธิราชและคณะทั้งหลาย ก็ได้ส่งจิต อธิษฐานต่อพระบรมธาตุเจ้าว่า “ด้วยพระอานิสสที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้กระทำ ด้วยความบริสุทธิ์ ทั้งกาย ทางวาจา และทางใจครั้งนี้ ขอจงเป็นบุญเป็นกุศลคำจุน หมูข้าพเจ้าทั้งหลายไปทุกภพทุกชาติ เกิดมาภาวะชาติใดก็ขอให้บุญกุศลอันนี้ช่วย สนับสนุนให้ได้เกิดเป็นมนุษย์มีองค์ประกอบครบ 32 ประการ มีผิวพรรณ วรรณะ อันหมดจด ให้ได้พบพระพุทธศาสนาได้ บำเพ็ญทานบารมี ศีลบารมี ภาวนาบารมี จวบจนเข้าสู่นิพานเถิด” เสร็จแล้วพระเจ้าอะซุตตาพุทธาธิราชก็ได้หยาดน้ำฝักฝัง และบอกกล่าวให้แม่พระธรณี เจ้าที่เจ้าทางที่ปกปักรักษาผืนแผ่นดินนั้น และโลกทั้ง 3 ได้รับรู้ไว้ นอกจากนี้พระเจ้าอะซุตตาพุทธาธิราช ยังได้สาปแช่งบุคคลผู้คิดร้าย โลกโมโหสันประพฤติกกรรมอันชั่วต่อพระบรมธาตุเจ้า ซึ่งคำสาปแช่งนั้นคน ในโลกมนุษย์ก็ได้เล่าขานสืบต่อกันมาจนกระทั่งทุกวันนี้

ในกาลนั้น เทวดาทั้งหลายทั่วทุกชั้นในโลกก็ได้รับรู้ในบุญกุศลอันนั้น ต่างก็มีจิตชื่นบาน อนุโมทนา การทั่วถ้วน และพร้อมกันนำเอาธงทิพย์ (ตุงทิพย์) จากเทวโลกผืนหนึ่งกว้าง 1 วายาว 56 วาเท่าบุญคุณของพระพุทธเจ้าโคตมะอัญญาเชนุ มาประดิษฐานไว้ที่ยอดดอยต่ายะสะปะจิมะคีรี เพื่อเป็นพุทธบูชา ธงทิพย์ (ตุงทิพย์) นี้พระเจ้าอะซุตตาพุทธาธิราช และบริวารทั้งหลายก็ได้เห็นกันทุกคน แม้ในปัจจุบัน ถ้าวันดีคืนดีคนในโลกมนุษย์ก็จะได้เห็นเพราะมีคนเคยเห็นมามากแล้ว คนในโลกมนุษย์จึงเรียกกันว่า “ดอยตุง” ตั้งแต่สมัยของพระเจ้าอะซุตตาพุทธาธิราชเป็นต้นมา

เมื่อสิ้นสมัยของพระเจ้าอะซุตตาพุทธาธิราชแล้ว เจ้าเมืองโยนกเชียงแสน องค์ต่อ ๆ มาต่างก็ทำนุบำรุง และเสริมสร้างองค์พระเจดีย์ตลอดจนอาณาเขตบริเวณ ของพระบรมธาตุให้เจริญรุ่งเรืองเป็นลำดับมา ต่อมาพระบรมธาตุส่วนย่อยก็ได้เสด็จ มาอยู่กับเจ้าเมืองโยนกอีก เจ้าเมืองพระองค์นั้นจึงได้อัญเชิญไปประดิษฐานไว้ใกล้กัน กับพระธาตุองค์เดิม ดังนั้นพระเจดีย์ที่จำหมายบนยอดดอยต่ายะสะปะจิมะคีรี (ดอยตุง) จึงมีปรากฏเป็น 2 เจดีย์

ในสมัยของนครโยนกเชียงแสน พระเจดีย์ที่ประดิษฐานพระบรมธาตุทั้ง 2 องค์ได้รับการดูแลรักษาให้มั่นคงแข็งแรงแต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็หนีกฎแห่งอนิจจังไม่พ้น ต่อมาบ้านเมืองเกิดศึกสงครามผู้คนแตกกระสานซ่านเซ็นขาดผู้ดูแลเอาใจใส่พระเจดีย์ทั้ง 2 องค์ จึงถูกปล่อยให้เสื่อมโทรมลงตามสภาพของกาลเวลา

จนลุถึงพุทธศักราชได้ 2274 ปี ข้าเจ้านานจันทะวิลาศพร้อมด้วย หมู่ฝูงเสียวรักอีก 10 คน มีอาชีพเป็นนายพรานได้ออกทำการล่าสัตว์รอนแรมไปตาม ป่าพงดงดอยต่าง ๆ จนลุลอดมาถึงอาณาบริเวณพระบรมธาตุเจ้า ได้มองเห็นบริเวณนี้ อยู่ในสภาพกร้างปกคลุมด้วยต้นไม้ใบหญ้าเป็นที่น่าสนใจ จึงได้ชักชวนกันแผ้วถางทำนุบำรุงให้เป็นที่น่าพอใจและซ่อมแซมสิ่งที่ปลักหักพังให้อยู่ในสภาพดี อีกครั้งหนึ่งเป็นเพราะบุญบารมีที่ได้ทำนี้พระบรมธาตุเจ้าได้แสดงปาฏิหาริย์เป็นรัศมี 6 ประการ พร้อมทั้งตุงทิพย์ (ธงทิพย์) ก็ได้ปรากฏแก่สายตาของหมู่ข้าทั้งหลาย ยังความ ปิติปราโมทย์ให้แก่หมู่ข้าทั้งหลายเป็นที่ยิ่ง จึงได้พร้อมใจกันตั้งจิตอธิษฐานต่อองค์ พระบรมธาตุเจ้า ว่าตั้งแต่นี้ต่อไปจะขอเลิกการเป็นพราน ไกล่ล่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จะหาเลี้ยงชีวิตโดยชอบด้วยศีลธรรมและปาวารนาตัวอยู่อุปถัมภ์จากพระธาตุเจ้าตลอดไป ในบรรดาหมู่ฝูงเสียวรักกัน 10 คนมีชื่อดังต่อไปนี้

- (1) น้อยอุปละ
- (2) นานขันแก้วฟ้า
- (3) นานแก้วใจ
- (4) นานสิงห์
- (5) น้อยคันธาราช
- (6) นานขี้เงิน
- (7) นานถึงแก้ว
- (8) นานบุญยืน
- (9) นานคำกุก
- (10) นานเมืองโล

ข้าเจ้านานจันทะวิลาศและเสียวรักทั้ง 10 คนนี้ได้ทำนุบำรุงพระบรมธาตุเจ้า (ดอยตุง) ตามที่ได้ตั้งความปรารถนาไว้ ตามสติปัญญาตามกำลังของหมู่ข้าที่มีอยู่ มิได้ขาดตราบสิ้นอายุขัยแต่ละคน โดยนาน ปิเงินได้สัณบุญไปก่อนเพื่อนตัวข้า นานจันทะวิลาศได้สัณบุญไปหลังเพื่อนทั้งหมด ข้าได้สัณบุญจากโลกมนุษย์ เมื่อเดือน 4 ออก 12 ค่ำ ปี พ.ศ. 2284 ขณะขึ้นข้าเจ้าอายุได้ 75 ปี กับ 8 เดือน 15 วัน เมื่อข้าเจ้าและเสียวรักทั้งหลายได้เลิ้งจิตจากโลกมนุษย์ไปกันหมดแล้ว พระเจดีย์ บรรจุพระบรมธาตุเจ้าก็ขาดคนดูแลรักษาเป็นเวลานาน ได้ถูกปล่อยใหกร้าง ปกคลุมด้วยต้นไม้ต้นหญ้า เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์น้อยสัตว์ใหญ่อีกครั้งหนึ่งนี้แหละหนองความไม่เที่ยง ถึงอย่างไรก็ตามแม้พระบรมธาตุเจ้าจะขาดคน ในโลกมนุษย์ดูแลรักษาแต่ทางเทวโลกก็ได้ทอดทิ้งหมู่เทพเทวดาทั้งหลายได้ลงไป ดูแลรักษาเป็นประจำมิได้ขาด หากมีผู้ใดมีจิตคิดร้ายต่อองค์พระบรมธาตุเจ้า ด้วยความโลภ หวังขุดคุ้ยทำลายคันหาสมบัติไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว เหล่า เทพเทวดาก็จะขัดขวางขับไล่ด้วยอำนาจของเทวฤทธิ์เป็นต้นว่าทำให้เห็นเป็นงูใหญ่ โอบล้อมองค์พระเจดีย์ไว้ ทำให้ผู้คิดร้ายเกิดความหวาดกลัวไม่กล้าเข้าใกล้

แม้ตัวข้าเจ้าเองก็เคยได้ทำการขัดขวางพวกมิถนาชีพนีไว้สัก 5 ครั้ง เห็นจะได้ จะเล่า ให้ฟังสักเรื่องคือเมื่อปีพุทธศักราชได้ 2469 ปุ่่น้อยทาเป็นชาวพะเยาได้ตระเตรียม เครื่องไม้เครื่องมือ เช่น จอบเสียมขวาน ค้อน ขึ้นมาที่พระเจดีย์หวังจะขุดคุ้ยพระเจดีย์ เอาเงินเอาทองค่าไป ข้าเจ้าก็ได้เนรมิตร่างให้เป็นงูจางเข้าไปหา

ทำท่าขู่ หวังให้ ปุณฺณาทาตกใจกลัว ปรากฏว่าได้ผลตามที่คิด ปุณฺณาทาทิ้งจอบเสียมวิงหนีลงคอยไป ไม่กลับมาอีกเลย

เทวโลกได้ช่วยกันดูแลรักษาพระบรมธาตุเจ้าในระหว่างที่ถูกปล่อย ให้รกร้าง มาตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2285 จนกระทั่งถึงปีพุทธศักราช 2470 ก็ได้มีครุบาเจ้าองค์หนึ่ง ซึ่งโลกมนุษย์รู้จักกันดีแล้วคือ ครุบาศรีวิชัย ได้มาเป็นประธานแก่บรรดา พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ผู้มีใจศรัทธาเลื่อมใสในองค์พระบรมธาตุดอยตุง ครุบาศรีวิชัยได้ชักชวนบอกบุญให้บุคคลเหล่านั้นมาช่วยกันแผ้วถาง บูรณะ ซ่อมแซมพระเจดีย์ และสร้างถาวรวัตถุขึ้นจนพระธาตุดอยตุงนี้มั่นคงเข้มแข็งแรง และสวยงาม นอกนั้นครุบาศรีวิชัยยังได้สร้างถนนขึ้นมาสู่ยอดดอยตุง สะปงฉิมะคีรี (ดอยตุง) โดยอาศัยศรัทธาประชาชนมาช่วยมากมายจนงานสร้างถนนสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี การสร้างถนนขึ้นยอดดอยนี้ ข้าเจ้า หนานจันทะวิลาสนี่แหละ ได้มีส่วนช่วยครุบาศรีวิชัยโดยได้มาเข้ามิตของครุบาเจ้าแล้วบอกเส้นทางที่ควรจะต้องถนน ขึ้นสู่ยอดดอยว่าควรสร้างอย่างไร จากดอยม่อนไหนถึงม่อนไหนอย่างนี้เป็นต้น

จากนั้นหนานจันทะวิลาสก็หยุดเล่าไปพักหนึ่ง หันหน้าไปทางครุบาคันธา ยกมือประนมขึ้นพูดว่า

“ไหว้สาครุบาเจ้า ท่านพญาพิงคราช ข้าเจ้าใคร่บอกกล่าวชื่อ ไพศาล ล่ามมนุษย์ ได้รับรู้รับทราบว่าฝูงหมู่คนที่ได้อัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าขึ้นบนยอดดอยตุง พร้อมทั้งเสียอัฐกทั้งหลายของข้าเจ้า เขาเหล่านั้นได้เวียนว่ายตายเกิดมาหลายชาติ บัดนี้เขาไปเกิดเป็นอะหยัง อยู่ไหน และชาติต่อไปเขาจะเกิดเป็นไผ่อยู่ที่ไหน ท่านครุบาเจ้าและท่านพญาพิงคราชจะหันสมควรก่อ”

“เออ...สมควรจะเล่าบอกไปได้” ครุบาคันธากล่าวอนุญาตแล้วหันมามอง พญาพิงคราชเชิงขอความคิดเห็น

“เล่าไปเถอะเน้อ สมควรจะเล่าได้” พญาพิงคราชเห็นด้วยกับครุบาคันธา

หนานจันทะวิลาสลดมือลง หันมาทางไพศาล พูดว่า

“ข้าขอกู้ส่งไปยังหมู่คนที่เคยได้บำรุงอุปถัมภ์ พระบรมธาตุเจ้าดอยตุง ทุกผู้ทุกคน แม้ว่าบางคนมีวิบากกรรมได้เสวยวิบากกรรมเป็นสัตว์สิ่งอยู่ก็แล้วไป เขาทั้งหลายเหล่านั้นได้เวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสารอย่างต่ำก็ได้ 307 อย่างสูงก็ 959 ชาติ บางคนก็ได้มาเกิดร่วมกัน บางคนก็แยกย้ายกันไปเกิด ทั้งนี้ก็ด้วยแรงบุญแรงกรรมของใครของมันที่ได้กระทำไว้ในอดีตชาติช่วยให้เป็นไป หมู่คนทั้งหลาย เหล่านั้นเท่าที่ข้าได้รู้ได้เห็น เขาเหล่านั้นได้ไปเกิดแล้วในโลกมนุษย์ดังนี้

(1) พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช ได้มาเกิดในโลกมนุษย์และเลิกละจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ปัจจุบันนี้อยู่ที่แดนวิมุตติสุข ได้แก่ ครุบา เจ้าศรีวิชัยนักบุญแห่งลานนาไทย ส่วนพระนาง จันสุตาศรีเทวี พระมเหสีของพระเจ้าอะชุตตา พุทธาธิราชก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วชาตินี้ ได้ชื่อว่า นางรัชนี โอวัชรินทร์ เกิดที่เวียงพิงค์ เชียงใหม่ ซึ่งต่อไปจะมีคนมาบอกให้ทราบว่า อยู่ที่ไหน หลังจากเรื่องนี้ได้เผยแพร่ออกไป ไม่นานนัก เมื่อพบนางรัชนีแล้วให้ถามถึงคนชื่อว่าเขาเป็นอะไรกันเพราะนายยงยุทธในอดีตชาติคือพี่ชายของพระนางจันสุตาศรีเทวีมีชื่อว่า

(2) เสนาดังในชาติปัจจุบันนี้คือ พิมพ พรหมรัตน์

(3) เสนาสมในชาติปัจจุบันนี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางผาย พรหมรัตน์ ทั้ง 2 คนนี้ได้มาเกิดร่วมกันอยู่ที่ บ้านเลขที่ 4610 ถนนสีลปสนิท อ.เมืองขอนแก่น จ.ขอนแก่น ที่บ้านนี้จะมีคนชื่อ ปภาภรณ์ ซึ่งเคยเป็น น้องสาวในอดีตชาติอยู่ร่วมด้วย

(4) เสนากองในชาติปัจจุบันนี้ยังคงเป็นทหารชื่อผิน สุขสมอรรถ

(5) เสนาพันในชาติปัจจุบันนี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางประภาพรรณ สุขสมอรรถ

ทั้ง 2 คนนี้ได้มาเกิดร่วมกันที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่ 135 หมู่ที่ 7 ถนนรามอินทรา บางเขน กทม.

(6) เสนาเป้งราย

(7) เสนาแสงสุข

(8) เสนาจม

ทั้ง 3 คนนี้ต้องเสวยวิบากกรรมไปเกิดเป็นสัตว์ อยู่ในป่าจังหวัดน่านเป็นเสือ, กวาง, เม่นตามลำดับ

(9) เสนาณู ขณะเดินทางอัญเชิญพระบรมธาตุได้ฆ่าเสือ 2 ตัว หมี 1 ตัว ขณะนี้ได้มาเกิดเป็น นาย อุดมศิลป์ พลอินตา บ้านเลขที่ 1 หมู่ที่ 7 ตำบลออนเหนือ อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนเสือ ตัวหนึ่ง ได้มาเกิดเป็นคนอยู่ร่วมกันชื่อ นางสมศรี ทั้งสองคนนี้ไม่ถูกชะตากันต้องใช้กรรมใช้เวรกัน ภายในวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2530

(10) เสนาอุ่น ในชาติปัจจุบันนี้ นายมนัส รัตนสัจธรรม อยู่ที่ การก่อสร้างทางจังหวัดเชียงราย

(11) เสนาตัน ในชาติปัจจุบันเป็นนายแพทย์ชื่อ นายแพทย์ ทวีศักดิ์ บัวน้ำจืด อยู่ในเมืองจังหวัด เชียงราย

(12) เสนาโท ในชาติปัจจุบันคือ นายห้องสิน ทันด่วน อยู่ที่คลัง จังหวัดเชียงราย

(13) เสนาชุ่ม ในชาติปัจจุบันเป็นทหารชื่อ ธงชัย มหาคุณ เป็นหัวหน้าทหารอยู่ที่จังหวัดเชียงราย

(14) เสนาชั้น ในชาติปัจจุบันคือ นายศุภชัย กลิ่นศรีสุข อยู่ที่ สถานีวิทยุกระจายเสียงในเวียงเชียงราย

(15) เสนาแก้วมา ในชาติปัจจุบันคือ นายกิตติ หาญณรงค์ เป็น หัวหน้ากีฬา อยู่ในเวียงเชียงราย

(16) เสนามูล ในชาติปัจจุบันคือ นายกัญจนรจน์ พันชัย เป็น หัวหน้าไฟฟ้า อยู่ในเวียงเชียงราย

(17) เสนาสิ่งห์ ในชาติปัจจุบันคือ นายชูศักดิ์ ปทุมรัตน์ เป็น หัวหน้าประปาในเวียงเชียงราย

(18) เสนาฮ้าม ต้องเสวยวิบากกรรมเกิดเป็นวอกอยู่ที่สวนสัตว์ เชียงใหม่

(19) เสนาปิ่น ต้องเสวยวิบากกรรมเกิดเป็นหมูอยู่ในป่า เมืองลำปาง

(20) เสนามี ในชาติปัจจุบันชื่อ สมพิศ แสนเรือง อยู่ธนาคาร กรุงศรีอยุธยา เชียงราย

(21) เสนาอุ่น ในชาติปัจจุบันชื่อ เพียงใจ ใจลังการณ (หรือ ไชลังการณ ฟังไม่ชัด) อยู่บ้านเลขที่ 140 หมู่ที่ 13 ตำบลแม่ฮ้อย อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย

(22) เสนาเสม ในชาติปัจจุบันชื่อ สุจินต์ ช่วยประเสริฐ บ้านเลขที่ 36 บ้านปางกว้าง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

(23) เสนาหน้อย ในชาติปัจจุบันชื่อ รongศักดิ์ มุกดาสุวรรณ บ้านเลขที่ 6 หมู่ที่ 6 ตำบลริมใต้ อำเภอ แม่ริม จังหวัดเชียงใหม่

(24) เสนาคำหล้า ในชาติปัจจุบันชื่อ อรุณี ชะติมงคล บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 5 ตำบลทรายมูล อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่

(25) เสนาอ่อน ในชาติปัจจุบันชื่อ สุเมธ เจริญวัฒนา บ้านเลขที่ 57 ซอยเยาวพานิช เยาวราช กรุงเทพฯ

(26) เสนาใจมา ในชาติปัจจุบันชื่อ อรุณ อยู่ที่บ้านเลขที่ 18 หมู่ที่ 4 ถนนวราภักดี ตำบล

(27) เสนาคำดี ในชาติปัจจุบันชื่อ จิตรกร พงศ์สาร อยู่บ้านเลขที่ 18 หมู่ที่ 4 ถนนวราภักดี ตำบลลำภู อำเภอหนองบัวลำภู จังหวัดหนองบัวลำภู (เดิมจังหวัดอุดรธานี)

(28) เสนาคำปัน ในชาติปัจจุบันชื่อ วีระพันธ์ พันดารักษ์ อยู่ที่บ้านเลขที่ 18 หมู่ที่ 4 ถนนวราภักดี อำเภอ

(29) เสนาจุ ในชาติปัจจุบันชื่อ นายสมเกียรติ อยู่สุข บ้านเลขที่ 6 หมู่ที่ 9 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

(30) เสนาอิงผา ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าสุเมธ อยู่วัดบางขัน ตำบลคลองหก อำเภอ คลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

(31) เสนาสิ่งคำ ในชาติปัจจุบันชื่อ สนิท พรหมรักษาอยู่บ้านเลขที่ 205/1 หมู่ที่ 2 ตำบลอ่าวลึกใต้ อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่

(32) เสนาเตง ในชาติปัจจุบันเป็นหญิงและยังเด็กอยู่ชื่อ สายหยุด กุณฑล อยู่บ้านเลขที่ 137/1 บ้านโคกม่วง ตำบล โคกม่วง อำเภอโนนสัง จังหวัดอุดรธานี

(33) เสนาบุญยัง ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าอุดมวรรณ อยู่วัดศรีสมพร ตำบลโคกม่วง อำเภอโนนสัง จังหวัดอุดรธานี

(34) เสนาสิ่งมะ

(35) เสนาคำไธ

ทั้ง 2 มีวิบากกรรมอยู่ได้เกิดเป็นกวางคู่ผิวเมียกันอยู่ ในป่าจังหวัดน่าน

(36) เสนาแยง

ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าเมืองแก้ว อยู่วัดห้วยไคร้หลวง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

(37) เสนายวงคำ ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าแมน อยู่วัดสันธาตุ อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย

(38) เสนาไหล ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าศรีชุม อยู่วัดเกตแก้ว อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย

(39) เสนาคำจันทร์ ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าบุญขึ้น อยู่วัดบ้านบอน อำเภอปง จังหวัดพะเยา

(40) เสนาบุญทา ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าวรวิฑูริยา อยู่วัดเทพสถิตย์ อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

(41) เสนามหาวัน ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าอนุภรณ์ธรรมกิจ วัดหนอง ตำบล ตำบล หนองดำ อำเภอนาทอง จังหวัดชลบุรี

(42) เสนาอนุวัธ ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าเชื้อ สาธุเจ้านิโครธโยคาภีรักษ์ อยู่วัดน้ำตก อำเภอยะโยค จังหวัดกาญจนบุรี

(43) เสนายืน ในชาติปัจจุบันคือ นายฤทธิ์คุณ แววศรีผ่อง อยู่บ้านเลขที่ 266 ถนนรถไฟ ตำบลพระปฐมเจดีย์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

(44) เสนาอินดา ในชาติปัจจุบันเป็นหญิงชื่อ จันทรทิพย์ กันทายวง บ้านเลขที่ 47/4 บ้านแปะ อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

(45) เสนาเงา

(46) เสนาแสน

(47) เสนาหลาน

ทั้ง 3 ได้ส่วยวิบากกรรมเป็นนกเค้าแมว, หนู, ตุ่น ตามลำดับอยู่ในป่าเมืองบึง จังหวัดพะเยา

หนานจันทะวิลาส หยุดเล่าครู่หนึ่งแล้วก็ตั้งต้นเล่าต่อไป

“เหล่าเสนาอำมาตย์ที่ได้ติดตามหาแม่พระบรมธาตุเจ้าขึ้นไปบนยอดดอย ตายะสะปะฉิมะคีรีเท่าที่ข้ารู้ข้าเห็นก็หมดเพียงเท่านี้ ต่อไปจะเป็นหมู่นางสนมของ พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราชที่ติดตามไปเป็นแม่ครัว ทำอาหารเลี้ยงคณะทั้งหมด ข้าก็ได้พบได้ปะทั้งหมดแล้ว มีดังต่อไปนี้”

(1) นางสนมผัด ในชาติปัจจุบันเป็นผู้ชายชื่อ นายอภิวัฒน์ นุชเนตร บ้านเลขที่ 92 หมู่ที่ 6 แขวงทุ่งครุ เขตราชบุรีบูรณะ กรุงเทพมหานคร

(2) นางสนมคำ ในชาติปัจจุบันได้ส่วยวิบากกรรมเป็นนกระจอกอยู่ในป่า

(3) นางสนมนวล ในชาติปัจจุบันชื่อ อรอนงค์ วงศ์วรรณ บ้านเลขที่ 27/1 ตลาดป่าซาง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

(4) นางสนมจา ในชาติปัจจุบันชื่อ กันทิรา ศิริ บ้านเลขที่ 41 หมู่ที่ 2 ตำบลเมืองงาย อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

(5) นางสนมตำ ในชาติปัจจุบันชื่อ กมลรักษ์ บุญสูง อยู่บ้านเลขที่ 248 หมู่ที่ 7 ตำบลอุโมงค์ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

(6) นางสนมเงิน ในชาติปัจจุบันชื่อ นิวัติ รัสนา อยู่บ้านเลขที่ 2/19 หมู่ที่ 4 ตำบลบางแค ภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร

(7) นางสนมเกียงคำ ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าเชื้อสาธุคุณเจ้าอำนาจ วัดบางสนุก อำเภอวังชิ้น จังหวัดแพร่

(8) นางสนมคำดา ในชาติปัจจุบันชื่อ สุพัตรา พันทิ บ้านเลขที่ 7 หมู่ที่ 3 บ้านดงป่าล้าน ตำบลชี้เหล็ก อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

(9) นางสนมแสงอัย ในชาติปัจจุบัน ขณะนี้ยังเป็นเด็กชื่อ ศุภศิริ เอื้องตระกูล อยู่บ้านเสาหิน ตำบลเวียง อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่

10) นางสาวสนมสุนา ในชาติปัจจุบันเป็นชายชื่อ สัญญา เพชรพูลมา บ้านเลขที่ 467 หมู่ที่ 4 บ้านช่วงเปา อำเภोजอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

“เฮ้อ.ไฟศาล” นานจันทะวิลาสหันมาทางไฟศาลพร้อมกับหัวเราะหึหึ เหมือนจะนึกทำอะไรสักอย่าง “ไฟศาลเฮ้ย...เจ่นตะกอน (เมื่อก่อน) เสนาใจมาและ เสนาจูเป็นคนบ่งาม (ไม่สวย) รูปร่างบใครได้สัดได้ส่วนบ่ สมองค์กะเท่าไฉน (ไม่สมส่วน) คือเสนาใจมาเป็นคนรูปร่างอ้วนป้อมหลวง(ลงพุง) หัวข้อมาล้านแถมตวย (หัวล้านด้วย) เทานี้ยังบ่พอข้าดำทั้งสองก็บ่าเท่ากันแถม” (ตาสองข้างไม่เท่ากัน) นานจันทะวิลาสหยุดหัวเราะ พักหนึ่งจึงเล่าต่อ

“แต่ เสนาใจมา นี่แหละตอนที่นำพระบรมธาตุเจ้าขึ้นไปยอดดอยตุงได้เป็น คนตักน้ำซื้อพระเจ้าอะซุต ตาพุทธาธิราชกิน (กิน) และตอนที่พระเจ้าอะซุตตา พุทธาธิราชได้หยาดน้ำอธิฐานบนยอดดอยนั้นเสนาใจมา กับ เสนาจู ยังได้อธิฐาน ต่อไปว่าขอบุญกุศลทั้งหลายเหล่านี้ช่วยค้าชุดหนุนส่งข้า ถ้าเกิดมาชาติใดก็ขอ ชื่อ เกิดมามีรูปร่างงานได้สัดได้ส่วนทุกประการอย่าซื้อด้อย (อ้วน) เกินไป ผอมเกินไป ผมบนหัวก็ขอซื้อดอกดำ สวยงามอย่าได้เหมือนชาตินี้เต๊อะ”

นานจันทะวิลาสหยุดยิ้มนิดหนึ่งแล้วเล่าต่อ

“ด้วยแรงสัจจะอธิฐานของเสนาใจมา กับเสนาจู ครั้งนั้น ในชาตินี้ ก็สำเร็จผลดังคำผาทะนา (ปรารถนา) ถ้าอยากหันไปผ่อเอาในโลกมนุษย์เน้อ ข้าก็ได้บอกที่อยู่ทื่อไฟศาลแล้ว”

เสร็จนานจันทะวิลาส, ครูบาคันธา และ พญาพิงคราซก็หัวเราะขึ้น พร้อมกัน

“เออ.สำหรับหมู่ของข้า” นานจันทะวิลาส พูดต่อ “ก็ได้เวียนว่ายตายเกิด ไปตามวิภวชนกัน ข้า ๆ ก็จะต้องบอกเล่าถึงหมู่ผู้เสียชีวิตของข้าฯ สมัยเป็น นายพราน ไล่ล่าฆ่าสัตว์มาจนถึงช่วงพระบรมธาตุเจ้าตุงได้ช่วยกันปฏิบัติ ปิดช่วงแก้วและพระบรมธาตุเจ้าจนหมดไหม้งาม แล้วได้ตั้งสัจจะอธิฐาน เลิกละการเป็น นายพรานตั้งแต่นั้นมาเดี๋ยวนี้เสียทั้งหลายก็ได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์แล้ว ดังนี้

(1) น้อยอุปละ ในชาติปัจจุบันชื่อ ณรงค์ กันไชย บ้านเลขที่ 37 บ้านทุ่งป่าคา ตำบลทุ่ง อำเภอสันป่าตอง จังหวัด เชียงใหม่

(2) นานชันแก้วฟ้า ในชาติปัจจุบันชื่อ สมเกียรติ พันทา บ้านเลขที่ 14 ถนนราชดำเนิน ซอย 5 ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

(3) นานแก้วใจ

(4) นานสิงห์

(5) น้อยคันธาราซ

3 คนนี้ได้เกิดมาร่วมกันเพราะเป็นเพื่อนรักกัน และได้อธิฐานจิตไว้ขอให้เกิดมาพบกันทุกชาติ ชาตินี้ ก็ได้เกิดมาร่วมกัน นานแก้วใจ คือ นายกลม นานสิงห์ คือ นายยุทธการ แต่น้อยคันธาราซ เป็นผู้หญิงชื่อ กรรณิการ์ ทั้ง 3 คนเกิดในตระกูล ย้ายบุญธรรม อยู่บ้านเลขที่ 68/1 หมู่ที่ 6 ตำบล เหมืองง่า อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

(6) นานปีเงิน ในชาติปัจจุบันได้เสวยวิบากกรรมเกิดเป็นจ๊กกัม (จิ้งจก) อยู่ที่บ้านนาง เพ็ญศรี รัชลักษณ์ บ้านกองกาด ตำบลเวียงฝาง จังหวัดเชียงใหม่

(7) นานถึงแก้ว ในชาติปัจจุบันคือ นายสุริยันต์ หมู่เกษมบ้านเลขที่ 80/839 หมู่บ้านทิพย์วัลย์ 1 ซอย 55 อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ

(8) นานบุญยืน ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าวิรัชธรรมวงศ์ วัดป่าห้า ตำบลป่าซาง อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย

(9) นานคำกุก ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ สาธุเจ้าวิเชษฐ์ วัดแม่สาย จังหวัดเชียงราย

(10) นานเมืองโล่ ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อสาธุเจ้าคัมภีร์ญาณโสภิต วัดตำนานล้อม ตำบลต้า อำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย

นานจันทะวิลาสเล่าจบ ก็หันมาสาธกกับไพศาลอีกครั้งว่า

“เมื่อพบปะกับบุคคลเหล่านี้แล้ว ก็ขอให้บอกเขาด้วยว่า หากมีคนใด ที่เกิดมาชาตินี้ได้เป็นสาธุเจ้าแล้ว ก็ขอซื้อได้บ้าง (บ้างเพ็ญ) เมตตาภาวนา อย่าให้คลาดคลาไปใช้ ๆ อย่าได้ทำผิดศีลใหญ่ศีลหลวงซื้อเคารพในครูบาอาจารย์ ที่ได้สั่งสอนและเป็นอุปัชฌาย์นั้น ๆ ด้วยเพื่อที่จะได้รับความสุขทั้งโลกนี้และโลกหน้า อันมีพระนิพพานเป็นที่สุด หากมีคนใดที่ได้เกิดเป็นคฤหัสถ์คนบ้าน ก็ขอซื้ออย่าได้ ประมาทในช่วงแก้วทั้ง 3 ชื่อหมั่นทำบุญทำทานด้วยความตั้งอกตั้งใจให้บริสุทธิ์ ทั้งทางกาย ทางวาจา ทางใจ ตลอดจนสิ่งของไทยทาน อย่าได้คำซิติพราหมณ์ ซื้อรักษาศีล 5 ชื่อดีเนื้อ โดยเฉพาะชื่อ 1 และชื่อ 5 พึงละเว้นกันทั้งนี้เพื่อซื้อจิตใจ หอมใสไวยะ ทั้งโลกนี้และโลกหน้าก็จะได้รับความสุขกัน และเมื่อทุกผู้ทุกคน ได้รักษาศีล บ่อได้ประมาทในช่วงแก้วทั้ง 3 หมั่นทำบุญทำทานด้วยความตั้งอกตั้งใจ และบ่อได้ประพฤติล่วงเกินทำอนันตริยกรรมในชาตินี้แล้วชาติต่อจากนี้ไปแถมก็จะ ได้เกิดเป็นดังต่อไปนี้

(1) ครูบาเจ้าศรีวิชัย ข้าฯ นานจันทะวิลาส บ่าขอบอกเพราะถ้ามาเกิดชาวบ้านชาวเมืองก็จะรู้เองในภายหน้า

นางรัชนี โอวัชรินทร์ ชาติต่อไปชื่อ นางเทพพรณ วิธานปรีชา

นายยงยุทธ โอวัชรินทร์ ชาติต่อไปชื่อ นายอภิเชษฐ์ วิธานปรีชา ทั้ง 2 จะได้เกิดร่วมกันอีก

(2) พิมพ์ พรหมรัตน์

(3) นางผาย พรหมรัตน์ ทั้ง 2 คนนี้จะได้เกิดร่วมกันอีกชาติหนึ่ง พิมพ์ พรหมรัตน์ ชาติต่อไปชื่อ นายประมวล, นางผาย พรหมรัตน์ ชาติต่อไปชื่อ นางจันทร์ศรี ทั้ง 2 คนนี้จะเกิดในตระกูล “ธีรนนท์”

(4) ผิน สุขสมรรถ ชาติต่อไปชื่อ อำนาจ สุขสมรรถ

(5) นางประภาพรณ สุขสมรรถ ชาติต่อไปชื่อ นางวันเพ็ญ สุขสมรรถ

(6) เสนาเบ้งราย ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปคือ นายชูศักดิ์ กลิ่นบวร

(7) เสนาแสงสุข เป็นสัตว์ ชาติต่อไปคือ นายบวร หมั่นเสนาะ

(8) เสนาจิม ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปคือ นายบุญเทียม กิจจาพันธ์

(9) นายอุดมศิลป์ พลอินตา ชาติต่อไปชื่อ นายพงษ์ศักดิ์ ภิสันธรรม

(10) นายมนัส รัตนธรรม ชาติต่อไปชื่อ นายมนินทร์ สถิตย์จันทร์

- (11) นายแพทย์ทวีศักดิ์ บัวน้ำจืด ขาดต่อไปชื่อ นายแพทย์ชาญณรงค์ วิจารณ์คุณ
- (12) นายทองสิน พันต์วน ขาดต่อไปชื่อ นายสมพล อินทร์อุโฆษ
- (13) ทหารธงชัย มหาคุณ ขาดต่อไปชื่อ อาลักษณ์ กิจโกวิท (เป็นทหารอีก)
- (14) นายศุภชัย กลิ่นศรีสุข ขาดต่อไปชื่อ นายมนูญ ชื่นเย็น
- (15) นายกิตติ หาญณรงค์ ขาดต่อไปชื่อ นายพุทธพงศ์ จงจิตรดี
- (16) นายกัญจนรจน์ พันชัย ขาดต่อไปชื่อ นายสมบัติ หมนครอง
- (17) นายชูศักดิ์ ปทุมวัฒน์ ขาดต่อไปชื่อ นายกมล สารสมบัติ
- (18) เสนาอำม ขาดนี้เกิดเป็นสัตว์ ขาดต่อไปชื่อ นายกรอง ครองใจสินธ์
- (19) เสนาปิ่น ขาดนี้เกิดเป็นสัตว์ ขาดต่อไปชื่อ นายสงสุข ครองใจสินธ์
- (20) สมพิศ แสนเรือง ขาดต่อไปชื่อ นางวิภาวรรณ สิทธิเดช
- (21) เพียงใจ ใจลังการ ขาดต่อไปชื่อ นางกัลยา แก้วมาปาน
- (22) นายสุจินต์ ช่วยประเสริฐ ขาดต่อไปชื่อ นายสมหมาย ต้าก้อนแก้ว
- (23) นายรองศักดิ์ มุกดาสุวรรณ ขาดต่อไปชื่อ นายอมร จันทร์สาโรจ
- (24) อรุณี ชะติมงคล ขาดต่อไปชื่อ นางแซไข ไวสุขตา
- (25) นายสุเมธ เจตวันนา ขาดต่อไปชื่อ นายศรายุทธ เจตวันนา
- (26) นายอรชุน ขาดต่อไปชื่อ นายคมกฤษ พัฒนโกศล
- (27) นายจิตรกร พุฒิสาร ขาดต่อไปชื่อ นายวิโรจน์ วรรณการ
- (28) นายวีระพันธ์ พันดารักษ์ ขาดต่อไปชื่อ นายไพฑูรย์ พรหมพัฒน์
- (29) นายสมเกียรติ อยู่ชมสุข ขาดต่อไปชื่อ นายบุญจันทร์ ภิรมย์พันธ์
- (30) สาธุเจ้าสุเมธ ขาดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าวิลาศ คันธวังโส
- (31) นายสนธิ พรหมรักษา ขาดต่อไปชื่อ นายสุเมธ เจตนันนัย
- (32) สายหยุด กุณฑะวงศ์ ขาดต่อไปชื่อ นางอัมรา ไกรชื่นศรี
- (33) สาธุเจ้าอุดมวรคุณ ขาดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าขันติธรรมสุจิตโต
- (34) เสนาสิงฆะ ขาดนี้เกิดเป็นสัตว์ ขาดต่อไปชื่อ นายกวี บุญญาภิสิทธิ์
- (35) เสนาคำโต ขาดนี้เกิดเป็นสัตว์ ขาดต่อไปชื่อ นายณรงค์ ปัญญาภรณ์
- (36) สาธุเจ้าเมืองแก้ว ขาดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าบุญธรรม คุณวโร
- (37) สาธุเจ้าแมน ขาดต่อไปชื่อ สาธุเจ้ากิตติวงศ์ ญาณวโร
- (38) สาธุเจ้าศรีชุม ขาดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าสุนทร โสภโณ
- (39) สาธุเจ้าบุญขึ้น ขาดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าเพิ่มศักดิ์ ปัญญาธโร (บวรรัตนธรรม)
- (40) สาธุเจ้าวรภูมิปรีชา ขาดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าอำนาจ ชินวังโส (วรภูมิปรีชา)
- (41) สาธุเจ้าอนุคุณธรรมกิจ ขาดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าดำเนินสุภัทโท (อนุคุณธรรมกิจ)
- (42) สาธุเจ้านิโครธโยคารักษ์ ขาดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าไสว กันโท (นิโครธโยคารักษ์)
- (43) นายฤทธิคุณ แววศรีผ่อง ขาดต่อไปชื่อ นายพิทยา สารนิวิธ

- (44) จันทร์ทิม กันทายวง ชาติดต่อไปชื่อ นางนวลละอ อสมบุรณ์พงศ์
- (45) เสนาเงา ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติดต่อไปชื่อ นายคำหมื่น จันทสาร
- (46) เสนาแสน ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติดต่อไปชื่อ นายจกกฤษณ์ กิตติวัฒน์
- (47) เสนาหลาน ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติดต่อไปชื่อ นายสมมาตร

บุญทองดี “ต่อไปก็เป็นนางสนมของ พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช ในอดีตชาติ ซึ่งมาเกิดในโลกมนุษย์ แล้ว และจะได้เกิดใหม่อีกในชาติดต่อไป” หนานจันทะวิลาศ เล่าต่อไป

- (1) นายอภิวันน์ ชุนเนตร ชาติดต่อไปชื่อ นางมงคล สุนทรกิจ
- (2) นางสนมคำ ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติดต่อไปชื่อ นางไฉไล วรรณโสภิต
- (3) อรอนงค์ วงศ์วรรณ ชาติดต่อไปชื่อนางสมทรง ธรรมสาร
- (4) กันทิรา ศิริ ชาติดต่อไปชื่อ นางแม่นมาส นวเขต
- (5) กมลรักษ์ บุญสูง ชาติดต่อไปชื่อ นางช่อเพชร คณารักษ์
- (6) นิวัติ รัตนา ชาติดต่อไปชื่อ นายธัญญา วิหารธรรม
- (7) สาธุเจ้าอำนวย ชาติดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าอินปัน คัมภีร์ปัญญา
- (8) สุพัตร พันที ชาติดต่อไปชื่อ นางสุนทรี ปัญญากร
- (9) ศุภศิริ เอื้องตระกูล ชาติดต่อไปชื่อ นางศรีไวยทย์ ทิพาพงศ์
- (10) นายสัญญา เพชรพูลมา ชาติดต่อไปชื่อ นายสมพล สุภัทราภรณ์

“หมู่ผู้เสียวรักของข้า หนานจันทะวิลาศ ที่เกิดมาในชาตินี้แล้วก็จะ ได้เกิดใหม่อีกในชาติดต่อไป ดังนี้”

- (1) นายณรงค์ คั่นไชย ชาติดต่อไปชื่อ นายปฏิธาน มณีประสิทธิ์
- (2) สมเกียรติ พันทา ชาติดต่อไปชื่อนายก้องเกียรติ ชัยธรรม
- (3) นายกมล ชาติดต่อไปชื่อ นางคงเดช จรียาวงค์
- (4) นายยุทธการ ชาติดต่อไปชื่อ นายศรีสังข์ ธาราคุณ
- (5) นางกรรณิการ์ ชาติดต่อไปชื่อ นางประกายแก้ว ธรรมญาณ 2 คนนี้ จะได้เกิดมาร่วมกันอีก
- (6) หนานปีเงิน ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ (จิ้งจก) ชาติดต่อไปชื่อนายโสภาคย์ รณภูมิ
- (7) นายสุริยันต์ หมู่เกษม ชาติดต่อไปชื่อ นายอินทรีย์ ศีลาจารย์
- (8) สาธุเจ้าวิรัช ธรรมวงศ์ ชาติดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าพิชิต ถาวโร
- (9) สาธุเจ้าวิเชษฐ์ ชาติดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าองอาจ อินทจักโก
- (10) สาธุเจ้าคัมภีร์ญาณโสภิต ชาติดต่อไปชื่อ สาธุเจ้าประพันธ์

“เออ... ข้าลืมนคนไปไปแถม(อีก)คนหนึ่ง...เน้อ” หนานจันทะวิลาศอุทานขึ้น “ลืมนไ้ (ใคร)” พญาพิงคราชถาม “ละวะจักทั้ง” หนานจันทะวิลาศตอบแล้วก็เริ่มเล่าต่อ

“ละวะจักทั้งในอดีตนั้น ชาติปัจจุบันก็ยังคงอยู่ปฏิบัติวิธธาก (อุปถัมภ์) องค์พระบรมธาตุเจ้าดอยตุงอยู่เหมือนเดิม ได้แก่สาธุเจ้าเจ้าฝ่าย (พระครูพิทักษ์ ปัจจันตเขต) สาธุเจ้าฝ่ายเจ้านี้ ต่อไปภายหน้าไพศาลก็จะรับรู้จักกัน ชาติต่อไป ของสาธุเจ้าฝ่ายก็จะได้มาเกิดเป็นสาธุเจ้าอีก จะมีชื่อว่า **สาธุคุณเจ้าเมืองดี** หรือ **พระครูพุทธวิงศาธาตา** ตามฉายาที่ทางบ้านเมืองจะแต่งตั้งให้ภายหลัง และยังสามารถมาได้มา อุปถัมภ์ ค้ำชูพระบรมธาตุเจ้าดอยตุงอีก ทั้งนี้หลังจากที่ พระบรมธาตุเจ้าได้ถูก ละเลยให้ชำรุดทรุดโทรมลงไปอีกกาลหนึ่งภายหน้าและจะได้ร่วมกันกับบุคคลที่เคย ได้ทำนุบำรุงพระบรมธาตุเจ้าในอดีตกาลที่ได้เล่าให้ฟังมาแล้ว รวมทั้งบุคคลที่ได้ ร่วมบุญร่วมกุศลบุญระประประของพระบรมธาตุเจ้าในชาตินี้ด้วย ก็จะได้มาร่วมเป็น กำลังบุญระประประของพระบรมธาตุเจ้าอีกในชาติต่อไป

หนานจันทะวิลาสหยุดเล่าและหัวเราะน้อย ๆ หันมาทางไพศาลแล้วพูดว่า

“ไพศาล... เรื่องที่ข้าเล่าให้ฟังครั้งนี้ เมื่อไพศาลกลับไปยังโลกมนุษย์แล้ว อย่าเพิ่งเล่าให้ใครฟังเพราะมันยังไม่ถึงเวลาอันสมควรจะเปิดเผยอีก 3 ปี ในโลก มนุษย์ (คือ พ.ศ. 2531) จึงจะถึงเวลาอันควรเล่า เมื่อถึงเวลานั้นก็จะมีคนมาท้วงถาม หาเองเนื้อ...”

“ไผ่ (ใคร) จะเป็นผู้มาท้วงถามหา” ไพศาลถาม

“วันข้างหน้า เมื่อถึงเวลาแล้วก็จะมีคนมาถามหา เมื่อนั้นไพศาลก็จะ มีรู้ด้วยตนเอง ” หนานจันทะวิลาสตอบ

“ข้าขอรับคำสั่งอันนี้ เมื่อกลับไปสู่โลกมนุษย์แล้วจะปฏิบัติให้เป็นไปตาม ความต้องการของท่าน คือจะไม่เปิดเผยเรื่องราวทั้งหลายที่ท่านเล่าให้ข้าฟัง จนกว่าจะถึงเวลาอันควรตามที่ท่านบอกไว้แล้วจึงจะเปิดเผย ” ไพศาลรับคำ

พอได้เวลาอันสมควรแล้ว ครุบาคันธา, พญาพิงคราช และไพศาลก็ได้ลา หนานจันทะวิลาสกลับ การเดินทางกลับก็เหมือนกับเมื่อตอนไป คือ ครุบาคันธา, พญาพิงคราช ได้พาไพศาลเดินย้อนกลับไปทางเดิม พอสุดเขตแดนที่ตั้งวิมาน ก็พุ่งพลิวไปในสภาพไร้น้ำหนัก ลอยลิวลิวไปโดยไม่รู้ทิศทาง จนกระทั่งกายเนื้อ รู้สึกตัว (ตื่นจากนอนหลับ) จึงลุกขึ้นดูนาฬิกาเป็นเวลา 04.35 น. ของวันที่ 16 เมษายน พ.ศ. 2528

บันทึกปิดท้ายเรื่อง

นิมิตเรื่องพระบรมธาตุดอยตุงนับตั้งแต่วันที่คุณไพศาล ได้นิมิตมา คือ คืบวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2528 ยังไม่เคยเล่าเรื่องราวให้แก่ผู้ใดได้รับทราบตามคำมั่น สัญญาที่ให้ไว้แก่เทวโลก จนกระทั่งถึงประมาณต้นเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2531 ท่านพระครูฝ่ายหรือพระครูพิทักษ์ ปัจจันตเขต เจ้าอาวาสวัดพระมหาชินธาตุ เจ้าดอยตุง ตำบลห้วยไคร้ อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ซึ่งได้ทราบจาก แม่นายประกอบ สุริยจันทร์ ร้านกุสุมา ลำพูนถึงการนิมิตเรื่องพระบรมธาตุเจ้าดอยตุง ของคุณไพศาล (แต่ยังไม่ทราบรายละเอียด เพราะคุณไพศาล แสนไข ยังไม่ได้เล่า ตามสัญญาที่ให้ไว้กับเทวโลก) ก็มีความสนใจเป็นอย่างยิ่งจึงได้ติดตามทวงถามหา โดยขอร้องให้แม่นายประกอบ สุริยจันทร์ เป็นผู้ช่วยเหลืติดตามเรื่องนี้ให้ แม่นายประกอบ สุริยจันทร์ จึงได้นำความมาปรึกษากับคุณไพศาล ว่าควรจะทำ ประการใด คุณไพศาล เห็นว่าเป็นเวลาอันสมควรที่จะเปิดเผย

เรื่องราวเหล่านี้ ได้แล้ว จึงได้เริ่มบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้รับทราบมาจากเทวโลก และเสร็จสิ้น การบันทึก เมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2531

มีข้อที่น่าคิดอย่างหนึ่งว่าระยะเวลาที่ คุณไพศาล ได้บันทึกจากเทวโลกคือ วันที่ 16 เมษายน พ.ศ. 2528 จนถึงวันที่ลงมือทำบันทึกเสร็จคือวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2531 คิดเป็นเวลา 2 ปี 11 เดือน กับอีก 4 วัน ถ้าเป็นสมมติธรรมดาสามัญ อย่างเราๆ ท่านๆ ทั้งหลาย จะสามารถจดจำเรื่องราวรายละเอียดต่าง ๆ ได้ดีอยู่ หรือ แต่คุณไพศาลสามารถจำได้แม้กระทั่งอาหารเย็นวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2528 คุณไพศาลเล่าว่าได้กินข้าวกับตำมะเขือ, ผัดกะหล่ำ และแคบหมู ท่านลองคิดดูตัวท่านเองว่า เมื่อปีที่แล้ว, เดือนที่แล้วหรือสัปดาห์ที่แล้วนี้ ท่านได้รับประทานอาหารเย็นกับอะไร? คงเป็นเรื่องยากใช่ไหม? ที่จะระลึกถึงแต่ทำไมคุณไพศาลยังคงจำได้แม้จะเป็นเวลา อันยาวนาน ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงคงตอบให้ท่านทราบอย่างกว้างๆ ว่า “เพราะความ เป็นทิพย์” ถ้าฟังสมองของคุณไพศาลก็ไม่อาจเก็บข้อมูลมากมายไว้เป็นระยะเวลา อันยาวนานเหมือนเครื่องคอมพิวเตอร์ได้แน่นอน โดยปกติแล้วคุณไพศาลออกจะเป็น คนขี้ลืมด้วยซ้ำไป แต่ด้วยความเป็นทิพย์ คุณไพศาล สามารถรำลึกย้อนหลังสุดได้ดี เสมือนหนึ่งว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน แต่มีข้อแม้ว่าถ้าได้เล่าด้วยปากหรือทำบันทึกเรื่องนั้น ๆ แล้ว ก็เป็นอันจบสิ้นไม่อาจจะรำลึกย้อนหลังกลับไปหาอีกได้ นอกจากเกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ ยังคงระลึกได้บ้างเป็นบางตอน โดยอาศัยข้อมูลที่บันทึก ไว้เป็นสื่อ

เสียงเพลงจากเทวโลก

เสียงเพลงที่คุณไพศาลได้ฟังขณะที่เดินอยู่ระหว่างวิมานต่าง ๆ บนเทวโลก มีต้นไม้มทิพย์ขยับกิ่งก้านลำต้นและใบไปตามจังหวะดนตรีด้วยลีลาอ่อนช้อยสวยงาม คล้ายการพ้องร่าของช่างพ้องในโลกมนุษย์นั้น ไพศาล ได้ปรารภกับ ครูบาคันธา ว่าอยากจะหาฟังอีกในโลกมนุษย์จะฟังได้ที่ไหนครูบาคันธาได้กรุณาบอกไพศาล ว่าวันพรุ่งนี้ (16 เมษายน 2528) ให้ไปที่บ้านโรงวัว ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามคนละฝั่งน้ำปิง กับบ้านของไพศาล ก็จะได้ฟังตอนบ่ายของวันที่ 16 เมษายนไพศาลก็ไปตามที่ครูบา บอกไว้ ได้พบคณะดนตรีพื้นบ้านกำลังซ้อมกันอยู่ครบชุด และเพลงที่เล่นก็เป็น เพลงแห่งพื้นเมืองที่ได้ฟังมาจากเทวโลก ไพศาลจึงได้บันทึกเทปเพลงนั้นมาด้วย นี่ก็เป็นปรากฏการณ์ที่แปลกอย่างหนึ่ง จึงได้บันทึกไว้เพื่อท่านผู้สนใจได้รับทราบ ต่อไป

ความหมายของชมพูทวีป

ชมพูทวีป ตามความหมายของเรื่องพระธาตุคุดยุดนี้คงจะไม่หมายเฉพาะ อาณาเขตของประเทศอินเดียในปัจจุบันนี้ ตามความหมายที่ใช้กันในเรื่องพุทธประวัติแต่คงจะหมายถึงโลกที่เราอยู่นี้ทั้งหมด ดังข้อความซึ่งขออนุญาตคัดจากหนังสือ “กฎแห่งกรรมอันเป็นวิทยาศาสตร์ชีวิตจิตใจ” เรียบเรียงโดย นายสุทธิตันศรีสุข ดังนี้

สำหรับโลกมนุษย์รูปหยาบในมณฑลจักรวาลนี้ พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า มีอยู่ 4 โลกทรงเรียกโลกของเราท่านทั้งหลายว่า “ชมพูทวีป” อยู่ทางทิศใต้ของ ภูเขาสินธุ (รูปปรมาณู) เรียกโลกที่อยู่ในระบบสุริยจักรวาล (อีกจักรวาลหนึ่ง) ไปทางทิศเหนือของภูเขาสินธุ (รูปปรมาณู) ว่า “อุตตรภূทวีป” เรียกโลก ที่อยู่ในระบบสุริยจักรวาล (อีกจักรวาลหนึ่ง) ทางทิศตะวันตกของภูเขาสินธุ (รูปปรมาณู) ว่า “อปรโคยานทวีป” และเรียกโลก

มนุษย์ที่อยู่ในระบบสุริยจักรวาล (อีกจักรวาลหนึ่ง) ทางทิศตะวันออกของภูเขาสีเนรุ (รูปปรมาณู) ว่า “บุพพวิเทหะ

รายละเอียดประวัติบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้

บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องย้อนอดีตพระบรมธาตุเจ้าคอยตุง ทุกคนตามที่ กล่าวมาแล้วในเรื่องทางเทวโลกได้บอกเล่ามาอย่างละเอียดโดยบอกถึงวันเกิด, วันสิ้นอายุ สำหรับชาติปัจจุบันและชาติต่อไปในอนาคตก็บอกถึงวันเกิด, วันสิ้นอายุ ตลอดจนสถานที่ที่จะไปเกิดต่อไปว่าอยู่ที่ไหน แต่จากประสบการณ์ที่ คุณไพศาล ได้พบมาจากการติดต่อบอกเล่าเรื่องราวของชีวิต ให้แก่บุคคลต่าง ๆ ที่ได้รับทราบมาจาก โลกวิญญูณมานับได้หลายพันคน ซึ่งแต่ละคนก็มีปฏิกิริยาตอบโต้ไม่เหมือนกัน มีทั้งเชื่อ, ไม่เชื่อ บางคนถึงขั้นดูหมิ่นว่าเป็นเรื่องบ้าๆ บอๆ และแล้วเขาเหล่านั้น ก็ต้องรับกรรมไปอย่างน่าสงสาร ด้วยเหตุนี้คุณไพศาลจึงต้องป้องกันมิให้บุคคลใด ได้กระทำอกุศลกรรม ไม่ว่าจะเป็นด้วยกายกรรม วจีกรรม หรือมนกรรม ก็ตาม ด้วยการเก็บจำเรื่องที่เห็นว่าล้าลึกเกินกว่าที่ปุถุชนจะเข้าใจได้อันจะนำมาซึ่งพฤติกรรม ที่ไม่เหมาะสมไม่ควร เป็นการปรามาสสังขธรรมซึ่งจะส่งผลร้ายให้แก่ผู้กระทำภายหลัง แต่หากบุคคลใดอยู่ในวิสัยที่จะรับทราบได้ คุณไพศาลก็จะบอกให้ทราบเป็นรายๆ ไปตามความเหมาะสม

บุญกุศลใดอันจะพึงมีพึงได้จากการจัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้น ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง, คุณไพศาล แสนไชย ผู้ให้ข้อมูลจากนิมิต ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดพิมพ์ หนังสือเล่มนี้ขึ้นจนสำเร็จเป็นรูปเล่ม และเผยแพร่ออกไปสู่สาธุชนผู้สนใจใคร่รู้ ให้ได้รู้ได้ทราบ ขอจงเป็นพลະปัจจย ให้บังเกิดผลแก่บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ ทั้งหลาย ผู้มีอุปการะคุณแก่ชีวิตข้าพเจ้าทั้งหลายและเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ที่เคยล่วงเกินมาแล้วในอดีตก็ดีปัจจุบันก็ดี ขอให้ท่านทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วจงได้รับ ซึ่งกุศลผลบุญนั้นทั่วกันทุกท่านเทอญ

ไพศาล แสนไชย ผู้นิมิต

ประสิทธิ์ เพชรรักษ์ ผู้เรียบเรียง

1 เมษายน 2531

ภาคผนวก

เสนาอำมาตย์ในอดีตชาติทั้ง 56 คน

บรรดาเหล่าเสนาอำมาตย์และนางสนมกำนัล จำนวน 56 คน ของพระเจ้า อະစုတပုထုဇာရာဇ (อะชุตราช)แห่งนคร โยนกบุรีศรีเชียงแสน ที่ได้รับชวนติดตาม หามแห่พระบรมสารีริกธาตุเจ้าขึ้นไปประดิษฐานไว้บนยอดดอยตวยะสะปัจฉิมะคีรี คือ ดอยตุงในปัจจุบัน เมื่อปีพระพุทธศักราช 98 คือ ภายหลังพุทธปรินิพพานล่วงแล้ว 98 ปีนั้น จันทะวิลาสเพทุบุตร ได้บอกคุณไพศาล แสนไชย ล่ามเมืองมุนยัว่า “บัดนี้ เขาทั้งหลายเหล่านั้นได้ไปเกิดในโลกมนุษย์หมดทุกคนแล้วตามวิบากกรรมของใคร ของมันที่ได้กระทำไว้ในอดีตชาติดังได้กล่าวไปแล้ว สรุปรุจำนวนเสนาอำมาตย์ที่เกิดแล้วในปัจจุบัน (พ.ศ. 2537)

1. เกิดจังหวัดเชียงราย	13 คน
2. เกิดจังหวัดเชียงใหม่	11 คน - เป็นลิง 1 คน
3. เกิดจังหวัดกรุงเทพ	5 คน
4. เกิดจังหวัดน่าน	5 คน เป็นสัตว์ทั้งหมด
5. เกิดจังหวัดพะเยา	5 คน - เป็นสัตว์ 3 คน
6. เกิดจังหวัดอุดรธานี	3 คน
7. เกิดจังหวัดขอนแก่น	3 คน ข้าพเจ้า, ภรรยา
8. เกิดจังหวัดลำพูน	3 คน
9. เกิดจังหวัดปทุมธานี	2 คน
10. เกิดจังหวัดลำปาง	1 คน
11. เกิดจังหวัดนครราชสีมา	1 คน
12. เกิดจังหวัดนครสวรรค์	1 คน
13. เกิดจังหวัดกระบี่	1 คน
14. เกิดจังหวัดชลบุรี	1 คน
15. เกิดจังหวัดกาญจนบุรี	1 คน
16. เกิดจังหวัดนครปฐม	1 คน
17. เกิดจังหวัดแพร่	1 คน
18. ไม่ระบุที่อยู่	1 คน
รวม	56 คน

บุคคลทั้ง 56 คน ในอดีตชาติเมื่อ 2439 ปี (นับถึง พ.ศ. 2537) ต่างก็ได้บำเพ็ญ คุณงามความดีมาแต่ชาติปางก่อนแล้ว คือ ได้เป็นบุคคลคณะแรกที่ได้ร่วมก่อสร้าง ปุชนิยสถาน อันเป็นถาวรวัตถุสำคัญในทางพระพุทธศาสนาตามที่คุณไพศาล แสนไชย ผู้มีมติใหม่อันลึกลับนำมาเปิดเผยไว้แต่ถึงอย่างไรก็ตามเขาทั้งหลาย

เหล่านั้น ในปัจจุบันชาติต่างก็มีสภาวะที่แตกต่างกันไปตามกรรมลิขิตของใครของมัน ซึ่งไม่สามารถที่จะเหนือกฎแห่งกรรมที่ตนได้กระทำไว้ได้

ในจำนวนเสนาอำมาตย์และนางสนมกำนัลทั้ง 56 คน ที่ได้ติดตามหามแห่ พระบรมสารีริกธาตุเจ้า ขึ้นไปประดิษฐานไว้บนยอดดอยตุงในสมัยนั้น ปัจจุบันชาตินี้ได้เสวยวิบากกรรมที่แตกต่างกันไปดังนี้

เกิดเป็นเสือ	1 คน	อยู่ป่า จ.น่าน
เกิดเป็นกวาง	3 คน	อยู่ป่า จ.น่าน
เกิดเป็นหมูป่า	1 คน	อยู่ป่า จ.ลำปาง
เกิดเป็นหนู	1 คน	อยู่ป่าบ้านเมืองปง จ.พะเยา
เกิดเป็นตุ่น	1 คน	อยู่ป่าบ้านเมืองปง จ.พะเยา
เกิดเป็นลิง	1 คน	อยู่สวนสัตว์จ.เชียงใหม่
เกิดเป็นเม่น	1 คน	อยู่ป่า จ.น่าน
เกิดเป็นนกเค้าแมว	1 คน	อยู่ป่าบ้านเมืองปง จ.พะเยา
เกิดเป็นนกกะจอก	1 คน	(ไม่ได้ระบุชื่อไว้)
เกิดเป็นเม่น	1 คน	อยู่ป่า จ.น่าน
เกิดเป็นนกเค้าแมว	1 คน	อยู่ป่าบ้านเมืองปง จ.พะเยา
เกิดเป็นนกกะจอก	1 คน	(ไม่ได้ระบุชื่อไว้)

บทสรุป

จากเรื่องราวชีวิตลึกลับ ตามนิมิตพิศวงของคุณไพศาล แสนไชย ดังที่ได้เล่า มาในเบื้องต้นแล้วนั้น พอสรุปความได้ว่า คุณไพศาล แสนไชย ได้นิมิตเรื่องนี้ มาตั้งแต่คืนวันที่ 15 เมษายน 2528 แล้ว แต่ผู้บันทึกซึ่งเป็นเจ้าของชีวิตอันลึกลับ เพิ่งได้ทราบเรื่องนี้จากผู้ที่มาสืบสวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2552 นี้เอง ด้วยความสงสัยไม่แน่ใจในพฤติกรรมของบุคคล และเรื่องราวที่พาดพิงมาถึงตน โดยไม่คาดฝันได้อย่างไร ดังนั้นเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2532 จึงได้เดินทางสู่ภาคเหนือ เพื่อสืบสวนและสดับตรับฟังเรื่องราวดังกล่าว โดยเริ่มแต่วัดพระบรมธาตุเจ้าดอยตุง จนถึงคุณ ไพศาล แสนไชย ซึ่งเป็นต้นตอแหล่งที่มาของเรื่องราวทั้งหมด ตามลำดับ ผู้บันทึกได้พบกับคุณไพศาล แสนไชย เป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2532 หลังจากได้พบปะสนทนากับบุคคลหลายฝ่ายทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ โดยเฉพาะ คุณไพศาล แสนไชยแล้ว ความสงสัยในพฤติกรรมของบุคคลได้หายไปโดยสิ้นเชิง หลังจากนั้นก็ได้พยายามติดตามเรื่องนี้ตลอดมาตามเวลาและโอกาส ทั้งนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2532 เป็นต้นมาจนกระทั่งบัดนี้ จึงได้ความและรายละเอียดต่าง ๆ ดังปรากฏ ตามเรื่องราวที่ได้เล่ามาแล้วข้างต้น

ต่อไปถ้าหากมีเวลาและโอกาสอันเหมาะสมก็จะได้อธิบายพิสดารเกี่ยวกับ “นางแก้วมา” ภรรยาของผู้บันทึกในอดีตชาติซึ่งตามนิมิตพิศวงได้บอกไว้ว่าได้เสวย วิบากกรรมมาเกิดเป็น “ช่างพัง” อยู่ในปัจจุบันชาตินี้ ผลเป็นประการใดจะได้นำมา บันทึกไว้เป็นหลักฐานเพื่อความสมบูรณ์ของเรื่องราวต่อไป